

Szegedi Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.603/2019/5.

A felperes:

felperes neve(címe)

A felperes meghatalmazott jogi képviselője:

pártfogó ügyvéd neve (címe)

Az alperes:

alperes neve(címe)

Az alperes meghatalmazott jogi képviselője:

bíró neve (címe)

A per tárgya:

Bírósági jogkörben okozott kár megfizetése

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Kecskeméti Törvényszék 4.P.20.438/2019/16.

A fellebbezést benyújtó fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes 4.P.20.438/2019/17.

Í T É L E T

Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A tényállás

- [1] A perben nem álló (**személy neve**) 2008. május 15-én (**város neve**)-en az ... úton lévő megállónál szállt le családjával a helyi járatos autóbusról, mikor szóváltásba keveredett a járműre felszállni akaró felperessel. Miután a felperes az autóbuszra a középső ajtónál felszállt, az alperes a megállóból visszalépett a buszra a felperes után, egy alkalommal ököllel arcon ütötte, majd leszállt és a helyszínről távozott.
- [2] A felperes a bántalmazás következtében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett.

- [3] A felperes kártérítés megfizetése iránt **(személy neve)**-vel szemben keresetet terjesztett elő, melyet a **(város neve)**-i Városi Bíróság 8.P.... számú ítéletével elutasított. A felperes fellebbezése folytán az alperes neve 2013. február 28-án jogerőre emelkedett és a felperes részére - pártfogó ügyvédje útján - 2013. március 26-án kézbesített 2.Pf.... számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben és akként változtatta meg, hogy **(személy neve)**-t 100.000 forint megfizetésére kötelezte. Határozatának indokolásában rámutatott, az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott testi épség és egészség megsértése miatti nemvagyonai hátrány kapcsán helyesen mérlegelte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, így a több alkalommal kiegészített igazságügyi szakértői véleményt, amely alapján alappal jutott arra a következtetésre, hogy a bántalmazás olyan jellegű egészségügyi hátrányt nem jelentett, amely a nemvagyonai kártérítés alapjául szolgálna. Kifejtette, a bántalmazás azonban jellegénél fogva sértette a felperes emberi méltóságát is, ezért álláspontja szerint - értékelve a jogsértés súlyát, jellegét, továbbá annak következményeit - mérlegeléssel 100.000 forintot talált a hátránnyal arányban álló kompenzációnak.
- [4] A jogerős ítélet ellen a felperes 2014. február 3-án terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyet a Kúria 2014. szeptember 17-én kelt és a felperesnek 2014. november 3-án kézbesített Pfv.III.... számú végzésével hivatalból elutasította, mivel az elkésett.

A kereseti kérelem és az alperes védekezése

- [5] A felperes a **(város neve)**-i Járásbírósághoz 2018. november 5-én előterjesztett keresetében 25.000.000 forint vagyoni és nemvagyonai kártérítés megfizetésére kérte az alperes kötelezését az 1959. évi IV. törvény (rPtk.) közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályai szerint. Előadta, az alperes valóban megváltoztatta a **(város neve)**-i Járásbíróság keresetet elutasító döntését, ugyanakkor rendkívül csekély mértékben, gyakorlatilag alig érzékelhetően orvosolta az őt ért sérelmet. Azzal, hogy lehetőséget látott az alperes a kártérítés megállapítására, alaposnak tartotta követelését. Az alapeljárást megindító, őt ért inzultus és annak következményei jóval mélyebb traumát, főleg pszichés és lelki megterhelést, szorongást váltott ki, mint amilyen mértékben azt az alperes megállapította.
- [6] Az alperes érdemi ellenkérelmében elsősorban a követelés elévülésére hivatkozott. Hangsúlyozta, a felperes az alapügyben az alperes másodfokú határozatát - pártfogó ügyvédje útján - 2013. március 26-án vette át, következésképpen keresetét 2018. március 26-ig nyújthatta volna be. Érdemét tekintve kifejtette, tartalmában a felperes keresete a másodfokú határozat felülbírálatát célozza, erre azonban ebben a perben nincs lehetőség. Érvelésének alátámasztására a Kúria EBH 2002.750. számú elvi döntésére hivatkozott.

Az elsőfokú ítélet

- [7] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította. Határozatának indokolásában - az állított jogsértés időpontjára figyelemmel - a rPtk. 324. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, az alperes jogerős másodfokú határozatát a felperes pártfogó ügyvédje 2013. március 26-án átvette, ezért a **(város neve)**-i Járásbíróságnál előterjesztett keresete az öt éves elévülési határidőn túl érkezett. Nem értett egyet a felperes azon álláspontjával, hogy a felülvizsgálati kérelem kézhezvételétől kellene számítani az elévülés kezdő időpontját. Kifejtette, a Kúria a 2014. szeptember 17-én kelt és november 3-án kézbesített végzésével a felülvizsgálati kérelmet hivatalból azért utasította el, mert a felperes elmulasztotta a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 272. § (1) bekezdésében meghatározott 60 napos benyújtási határidőt. Leszögezte, a Kúria végzése nyilvánvalóan nem adhat alapot az elévülési idő meghosszabbodására, vagy nyugvására. A rPtk. 326. § (2) bekezdéséből kiindulva kiemelte, az adott esetben hiányzik olyan, a törvény által értékelt jogérvényesítési akadály, olyan menthető ok, melynek folytán a felperes követelését nem tudta volna érvényesíteni.

- [8] Érdemben sem tartotta alaposnak a felperesi követelést. Osztva az alperesi álláspontot kifejtette, az alapeljárásban az alperes másodfokú döntésében részletesen ismertette mérlegelésének szempontjait, ennek felülvizsgálatára ebben a pertípusban nincs lehetőség. Az alapeljárásban nincs olyan kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés, vagy olyan lényeges anyagi vagy eljárási jogszabálysértés, mely megalapozná az alperes felelősségét.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

- [9] Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést annak megváltoztatása és keresete szerint az alperes marasztalása érdekében. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 369. § (3) bekezdés a) és d) pontjában jelölte meg. Változatlanul állította, az elévülés kezdő időpontja 2014. október 18-a, amikor a Kúria felülvizsgálati kérelmét elutasító végzését kézhez vette. Véleménye szerint önmagában a felülvizsgálati kérelem elkésztése nem teszi „semmissé” a rendkívüli perorvoslat tárgyában indult eljárást.
- [10] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai folytán való helybenhagyását kérte.
- [11] A fellebbezés alaptalan.

Az ítélet tábla döntésének indokai

- [12] A perbeli jogvitára irányadó rPtk. 324. § (1) bekezdése szerint a követelések öt év alatt évülnek el, ha jogszabály másként nem rendelkezik. Az elévülés kezdő időpontjáról a rPtk. 326. § (1) bekezdése szól: az elévülés akkor kezdődik, amikor a követelés esedékessé vált. Az elévülés nyugvásának szabályát a (2) bekezdés részletezi. Ha a károsult kárának bekövetkeztéről nem tud, ez menthető okból akadályozza követelése érvényesítésében. Ez azzal a következménnyel jár, hogy még ha van is igényérvényesítési késedelem, az a felperes esetében menthető lenne és helye van a rPtk. 326. § (2) bekezdésében foglalt rendelkezés alkalmazásának. Lényeges, a nemvagyonai kártérítés a rPtk. 360. § (1) bekezdése szerint akkor válik esedékessé, amikor az azt megalapozó hátrány bekövetkezik, ezzel veszi kezdetét a rPtk. 326. § (1) bekezdése szerint az elévülés. Perbeli esetben annak volt jelentősége, hogy a felperes mikor jutott teljeskörűen az igényérvényesítéshez szükséges információk birtokába. A felperes állított jogsérelme, vagyis az, hogy az alperes tévesen mérlegelte az általa elszenvedett hátrány súlyát, már a jogerős ítélet kézhezvételével ismert volt. Nem eredményezte az elévülés nyugvását az általa előterjesztett felülvizsgálati kérelem, mert nyugvást előidéző oknak kizárólag az igény érvényesítését gátló akadály minősül, az pedig nyilvánvaló - és ezt a felperes nem is állította -, hogy bármi akadályozta volna kárigényének érvényesítésében. A felperes kára tehát a jogerős döntés kézhezvételének időpontjában bekövetkezett, kárigénye nyomban esedékessé vált. A rPtk. 326. § (1) bekezdése alapján - függetlenül attól, hogy az alapeljárásban a sérelmes bírósági határozat ellen lehetőség van-e rendkívüli jogorvoslat igénybevételére -, tehát a követelés esedékessé válásától kezdődik az elévülés. Az elévülés kezdő időpontját nem relativizálja a rendkívüli jogorvoslat igénybevétele, vagy annak lehetősége.
- [13] Mindezekre figyelemmel a felperes igényét legkésőbb 2018. március 26-ig terjeszthette volna elő, hiszen az alperes jogerős döntését 2013. március 26-án pártfogó ügyvédje útján kézhez vette. Helyesen állapította meg ezért a bíróság, hogy jelen perben az alperessel szembeni követelése elévült.
- [14] A kifejtettekre tekintettel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

- [15] Az ítélőtábla a Pp. 101. § (3) bekezdése szerint döntött a pártfogó ügyvédi díj viselésére kötelezésről.
- [16] A feljegyzett fellebbezési eljárási illetékről a Pp. 95. § (1) bekezdése értelmében rendelkezett.

Szeged, 2020. február 14.

Dr. Hámori Attila s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.
táblabíró